

Matriarše si nikdo netroufne přikazovat, ale pokud byl Sidoniin život v ohrožení, potřebovala jsem to vědět okamžitě.

„Co si asi myslíš, že se děje?“ odpověděla. „Můj muž podnikl tah proti Imperátorovi! A ještě si ten blázen myslel, jak je prohnaný. Imperátor nezruší svá omezení ohledně vědeckého vzdělávání, a tak je můj idiot manžel obešel – a poslal informace z těch směšných starých databází některým excesorům.“

„Excesorům...“ opakovala jsem šokovaně. Copak se senátor *zbláznil*? „On usiluje o to být popraven?“

Zkřivila rty. „Je dost velký blázen na to, aby si myslel, že dokáže Imperátora donutit. Domnívá se, že pokud Imperátorovy nejhorší sny dojdou naplnění a excesoři začnou vyrábět svoje vlastní vesmírné lodě, pak Imperátor rozhodne, že grandiloquy se tomu má přizpůsobit a vytvořit svoje vlastní nové lodě. Můj muž věří, že to přiměje Imperátora, aby přistoupil na jeho názory.“ Hořce se zasmála. „A samozřejmě se přepočítal. Imperátor nechal ty excesory zavraždit. A nás jen informoval, že si je vědom role mého manžela v tom debaklu.“

Ostře jsem se nadechla. „Madam, senátor se stává hrozbou pro vás všechny. „Dovolte mi...“

„Ty ho nezabiješ!“ Vyskočila na nohy. „Cožpak nechápeš, že už je příliš pozdě? Už máme na hrdlech Imperátorovo ostří. Je hotovo. A jako obvykle je na mně, abych uklidila nepořádek po svém manželovi.“ Zavřela oči a několikrát se zhluboka nadechla, aby se zklidnila. „Jediné, co můžeme dělat, je čekat. Ať se stane cokoli, my dvě budeme chránit zájmy mé dcery – za jakoukoliv cenu.“

„Za *jakoukoliv* cenu,“ souhlasila jsem. Pokud to znamená, že budu muset Donii unést z tohoto místa, udělám to.

Pevně mi sevřela zápěstí. „Sidonii o tom neřekneš ani slovo. Čeká ji přihlášení na společenské fórum. *Nesmí* mít ve svědomí ani stín viny. Pokud bude působit přirozeně, jako že nic neví, donese se to rodičům ostatních dětí. Pokud se však o tomhle Sidonia dozví, nedokáže je oklamat. Moje dcera zvládne mnoho věcí, ale není to obratná lhářka.“

Pomalou jsem přikývla. Doniina nevinost je její jediná ochrana. Její nevědomost ji ochrání jako nic jiného, ani já bych to tak nedokázala.

„Nic jí neřeknu,“ ujistila jsem matriarchu.

Donia vůbec není lhářka.

Ale našťěstí pro ni, *já* ano.

Když jsem se vrátila do Sidoniiny komnaty, zavřela se a protřela si spánkem zalepené oči. „Nemesis, přihodilo se něco?“

„Ne,“ uklidňovala jsem ji. „Spala jsem neklidně, tak jsem si šla zacvičit.“

„Hlavně si...“ zívla, „... nenatáhni... sval.“

Přiměla jsem se k úsměvu. „To se mi nikdy nestává. Spi dál.“

A ona spala, opět se rychle ponořila do hlubokého spánku nevinných. Já jsem té noci již neusnula.

Imperátorův další tah přišel rychle. Byla jsem povolána do komnat matriarchy.

Nestávalo se často, aby si mě nechala přímo zavolat. Znervóznilo mě to. Když jsem vstoupila dovnitř, našla jsem matriarchu ležet v její nízko-gravitační posteli, kráslicí robot jí dobarvoval šedivějící odrosty a vyhlazoval vrásky ve tváři. Na první pohled matriarcha vypadala, jako by jí bylo něco přes dvacet. Říkalo se tomu falešné mládí. Její věk prozrazovaly pouze oči. Žádná mladá osoba by se na mě nedokázala podívat tak jako teď ona.

„Nemesis, měla jsem trochu opiátové tinktury. Dej si taky.“

Ta nabídka mě překvapila. Upřela jsem pohled na sklenici u jejího lokte. Ten opiát se podával ve formě tinktury vtírané do kůže. Senátor byl jeho příznivcem, ale matriarcha jej užívala jen zřídka. Odsuzovala to jako slabost. Rekreační drogy, které užívala, ji naopak činily bdělejší a bystřejší.

„V mém případě by to bylo plýtvání.“

Netrpělivým pohybem odstrčila paži kráslicího robota. „No samozřejmě, vy, diabolici, zpracováváte narkotika příliš rychle. Nikdy nepoznáš vzrušující stav po kvalitním omamném prostředku.“

„Ani pálení smrtícího jedu,“ připomněla jsem jí.

Opřela si tvář s těmi svými vysokými lícními kostmi o ruku a prohlížela si mě. Po drogách měla zornice jako špendlíkové hlavičky a nezvykle nepřesné pohyby. Napjatě jsem čekala, až mi sdělí důvod, proč si mě nechala zavolat.

„Škoda,“ řekla nakonec, znovu namočila prst do lahvičky s opiátem a pak ho přidržela na zápěstí v místě, kde se hledá puls, „že si tohle nemůžeš vychutnat. Mám pocit, že za chvíli to budeš potřebovat stejně jako já.“

„Proč?“

„Imperátor rozkázal, abychom poslali naši dceru na Chrysantemum.“

Ta slova mě zasáhla jako pěst do žaludku a vyrazila mi dech. Chvíli jsem neslyšela nic jiného než divoké bušení vlastního srdce.

„Cože?“ zašeptala jsem. „On si přeje, aby vstoupila na imperiální dvůr?“

„Ach, takhle to přece funguje,“ poznamenala matriarcha hořce. „Můj děd u něj upadl v nemilost, a tak popravil moji maminku. Imperátor málokdy udeří přímo – to je vliv té jeho proklaté matky. Grandeé Cygna věří, že zásah do srdce způsobí větší škody...“

Než jsem si uvědomila, co dělám, už jsem byla na druhé straně místnosti. Sevřela jsem matriarše ramena – byla pevnější než Sidoniina, ale stejně by mi nečinilo problém je rozdrtit.

„Sidonia tam nepůjde,“ prohlásila jsem tichým hlasem šelmy vyvěrajícím přímo z chladného a temného hněvu, který mi zmrazil srdce v kus ledu. „Raději tě zabiju, než abych ji nechala jít na smrt.“

Zamrkala na mě, překvapivě nedotčená mojí hrozbou. „Nemáme na výběr, Nemesis. Požaduje, aby se dostavila do tří měsíců.“ Rty se jí zkrhivily v neveselém úsměvu a položila mi dlaň na tvář, až mě její dlouhé nehty škrábly do masa. „Proto mám v úmyslu na Chrysantemum poslat místo ní tebe. Ty budeš Sidonia von Impyrean.“

Chvíli mi trvalo, než jsem zpracovala její slova, a i když se mi to nakonec podařilo, nedávala žádný smysl.

„Co-cože?“

„To tě to tak zaskočilo?“ Matriarcha se rozesmála hysterickým smíchem, ale její pohled se do mě zavrtával jako nebozez bez jediného mrknutí. „Musím to opakovat?“

„Já?“ zavrtěla jsem hlavou. Nechovala jsem k matriarše nijak vřelé city, ale vždycky jsem ji pokládala za inteligentní. *Příčetnou.* „Vy skutečně chcete navrhnout, abych předstírala, že jsem Sidonia?“

„Ach samozřejmě, bude to vyžadovat určité úpravy.“ Přejela pohledem moje tělo. „Sidonii dosud viděli jen ve formě jejího avatara, který se jí podobá stejně málo jako ty. Tvoje barva pleti, muskulatura... S tím se dá něco dělat. A co se týče tvé přípravy, povolala jsem naši učitelku etikety, aby tě naučila základy, stejně jako je kdysi v dětství naučila mě...“

Ustoupila jsem o krok. Tahle žena se pomátla na mysl. „Učitelka etikety mě nemůže naučit lidskosti. Při pouhém pohledu na mě každý pozná, že nejsem skutečný člověk. Sama jste to mnohokrát opakovala.“

Matriarcha naklonila hlavu a v očích se jí zlovorně zablýsklo. „Ach ano, ten chladný nemilosrdný pohled... tak dokonale oproštěný od veškeré empatie. Poznávací znamení diaboliků! Mám však dojem, že do toho hnízda zmijí zapadneš lépe, než bys čekala.“ Tiše se zasmála. „Rozhodně lépe, než by se to kdy povedlo Sidonii.“

Prudce povstala, až její drahé šaty zašustily. Usmála se. „Imperátor si přeje, abych poslala svoje drahocenné jehňátko na popravu. Ne – já mu místo toho pošlu svoji anakondu.“